

1. Casey vtáhl do plic dech těch lidí, co jdou po schodech tam pod zem, kde si utkal pavouk metra síť svých tras, ve šlépějích stínů, jimž se mrtvolný svit zářivek stal štítem před zoufalstvím, co jim v duších zasel mráz, s otráveným vzduchem dýchá hořkou pachutí smrti, ten vzduch nezná vláhu deště jako nezná slunce zář, Casey jde tím světem ozvěn zmírajících zvuků a bezejmenných bláznů, které děsí vlastní tvář.

R: Slýcháš ji: "Je to snad už věčnost, co tu nejsi,"
slýcháš ji: "Cena něhy roste výš a výš,"
slýcháš ji: "Mám pro tebe překvapení, Casey,"
slýcháš ji: "Proč se aspoň občas nestavíš?"

2. Casey kráčí z metra ven a končí v jedné z nálevení, kde proud zákeřných myšlenek se slévá v jedinou, a vidí vlastní obraz v kalných očích všech těch zřícenin, co najdou další důvod, proč zas nejsou s rodinou, před zrcadlem v koutě Casey dopil svoji hořkou, něco z kolemjdoucích za sklem na něj hledí s úzkostí, za ten záchvěv, když pak vstává, může chuť, co zbyla v ústec

h
nebo chlad, co s první slzou pronikl až do kostí.

R: Slýcháš ji: "Nepodléhám vzpomínkám, ty zebou,"
slýcháš ji: "Dávno nad svou výhrou nejásám,"
slýcháš ji: "Bylo to tak nádherný být s tebou,"
slýcháš ji: "Casey, je to bída zůstat sám."